

Hun sad som en statue ved siden af ham på forsædet. Matteo fik et glimt af en søndag for længe, længe siden. Charlotte med små hårsøjler og kridhvid blondekrave på den anden side af basilikaens midtergang. Hænderne foldet demonstrativt foran sig, og de var begge indsvøbt i messens lys, lyde og lugte. Han vidste, at pigen boede to gader væk, vidste hvordan hendes søstre så ud (en forudsigtelse af harmoni og behersket kvindelig frodighed), hvordan deres stedmor så ud (komplet underordnet), og han fornemmede, hvordan hun gjorde sig umage for at lægge ansigtet i de rette, andægtige folder. Det strammede også på Matteo efter dobbelt sæbeskrubning af hænder, fjæs og hals samt det stinkende geleagtige, hans far havde tværet i hans hår. De tavse signaler, der strålede fra pigen, var både betryggende og skræmmende. Han var ikke alene. Og hun ville ikke i et kvart sekund betænke sig på at kyle sin salmebog i nakken på fader Isaac, ikke på nogen måde ville betænke sig på at løbe skrigende ned gennem midterskibet og med vellyst udbasunere de værste skældsord, de styggeste eder og med kjolen trukket op om livet for effektens skyld. Han var håbløst betaget, derefter sværmende, indtil familien flyttede, og Matteo glemte hende lidt igen. Da hun vendte tilbage i nabolaget, var hendes ungpigekrop i fuldt flor (som man sagde) hendes aggressivitet tøjlet, så man kunne være i stue (og kirkerum) med hende. I hvert fald omformuleret til nidkære ambitioner. Hun gad under ingen omstændigheder deres klasses hjernedøde traditioner, slet ikke Matteos kortsynethed, ej heller elleve unger. Det kunne umuligt være Herrens mening at byen skulle fyldes med munde, man ikke kunne mætte, og inderst inde var Matteo jo lettet. Inderst inde sad han her og kunne ikke afgøre, om det var et uheld eller en delvist bevidst handling. Nå. Resultatet var det samme.

- Du er begyndt at drikke igen, sagde hun med ét.
- Jeg kan godt tage en eller to øl og stadig styre det.
- Det er et skråplan. Det hele er ude af kontrol.

Han hadede, når nogen havde ret. Charlotte smækkede bildøren og marcherede i forvejen, og Matteo halsede efter.

- Det er ikke en sygdom. Det var et ildebefindende, sagde hun, da han nåede op på siden.
- Jeg går med op og ser, at du er ok. Så går jeg igen. – Tænk over, om du vil have mig til at trække mig. Så gør jeg det.
- Du ved lige så godt som jeg, at jeg ikke har mulighed for at købe dig ud ... såeh, glem det. *De* får heller ikke lov at købe mig ud, så det kan du osse godt glemme.
- Så er der kun en mulighed tilbage.

Hun svarede ikke, låste sig ind. Alt stod som det plejede i lejligheden. Han sorterede mekanisk posten.

- For fanden, Matt, kom det inde fra stuen.

I sofaen sad Charlotte og holdt om bulen midtpå. Han stillede sig i døråbningen.

- Jeg er bekymret for dig. Det har jeg været længe.
- Det kan jeg godt forstå, sagde han.
- ... også før alt det her.
- Er du ok? Vil du have, at jeg bliver? Jeg kan hente noget til dig.
- Hvad?
- Øhm, jernpiller?
- Jesus Maria. Det er præcis det, jeg mener. Noget trykker oppe i dit hoved.

Charlotte var klar, lidt bleg. Som en der har kastet op og ikke kunne mere; rensat. Han trådte sine sko af og satte sig på gulvet foran hende.

- Jeg kan huske første gang, jeg for alvor lagde mærke til dig. Du havde lilla sløjfer i håret, fordi det var påske. Det kostede dig vældig energi at sidde stille på den bænk, at holde hænderne i ro. Der var kun én måde, og det var pigemåden. Du havde bare lyst til at skringe, slås, råbe og spytte. Jeg ...
- ... det er lige præcis, det jeg mener...
- ... husker præcist, hvor skræmmende det var at "vide" alle disse ting, tværs gennem luften. Jeg kendte dig ikke, og det var som at høre dig hviske det hele til mig. Men din mund var lukket. Sammenknebet. På forhånd bitter over det drag over nakken, Muriel ville gi' dig, hvis du ikke lukkede den højt nok op under bønnerne.

Blikket. Charlotte prøvede at sjusse sig til, hvor mange genstande han havde drukket. To. Muriel var hendes stedmor. Moren havde Matteo aldrig set eller mødt.

- Vide eller fornemme, ved du hvad jeg mener? rørte han ved hendes knæ.
- Ved du hvad, det har været en meget lang dag og ulidelig aften ...

Nej, selvfølgelig vidste hun ikke det.

- Lidt efter fik du alligevel et dask. Fordi du sad og rokkede med en tand, og den slags gør man ikke i kirken. "Tænk, hvis den faldt ud! Man kan ikke efterlade tilfældige dele af sig selv på hellig jord!"

Charlotte havde lagt sin hånd oven på hans, men trak den til sig igen.

- Nogen speciel grund, du tænker på Muriel? spurgte hun fladt.
- Næh. Jeg tænkte på dig. – Jeg har ikke nødvendigvis styr på mine tanker. Så du har ret. Noget er ude af kontrol.

[Matteo tager hen til det sted, han bor midlertidigt og lægger sig til at sove]

Resten af påsken kom tilbage. Han troede at det var væk fra evigt, men bedst som han lå og var aldeles parat til at dykke ned i søvnen, freden, mærkede han et hidsigt skub i ryggen, lige uden for kirkedøren. Midt i solen, den halvkølige luft, der var en velsignelse oven på den tunge røgelse, de spanske bedstemødres parfume og osen fra stearinlysene. Orglet bruste stadig.

- Charlotte! Vil du straks holde op!

Endnu et skub. Matteo drejede sig, blot for at blive ramt af en lille, fedtet næve lige over næseryggen. Det gjorde forbasket ondt, og han så dansende pletter.

- Han glør. Han gloede på mig! vrælede hun og gled over i et skingert skrig, da en mandsperson tog affære og lod påske være påske, hellig grund være hellig grund og smækkede den uvorne, sløjfebesatte unge en eftertrykkelig lussing.

Matteo havde ikke tænkt over det før dette nu. Slaget måtte have løsnet hjørnetanden og således løst ét problem. For det ikke skulle være løgn, blev han selv hevet voldsomt i øret af sin far, der aldrig var mentalt til stede og omgående antog, at hans søn var kilden til uroen og skrigeriet. Ja, han havde gloet. Han havde gjort mere end det. Invaderet. Og hun brød sig ikke om det, og her til aften havde han gjort det igen.